

Николай Милчев, ТИ И КОТКИТЕ СЛЕДОБЕД
26 СТИХОТВОРЕНИЯ ОТ ЛЮБОВ

Toi et tes chats l'après-midi
26 poèmes d'amour

Превод на френски език
Красимир Кавалджиев

2	<p>В средата на косите ти е слънчево. В средата на косите ти е юли. И става все по юли – зашпото си се сресала на път, който върви от най-високия ти прешлен и потъва в лятото.</p> <p>А иначе косата ти е черна.</p>	<p>2</p> <p>Au milieu de tes cheveux il fait soleil. Au milieu de tes cheveux il fait juillet. Et juillet s'installe de plus en plus car tu y as tracé une raie tel un chemin partant de ta vertèbre la plus haute pour s'engouffrer au cœur de l'été.</p> <p>Autrement tes cheveux sont noirs.</p>
4	<p>Ти миришеш на отворен прозорец, зашпото идваш винаги отнякъде. И точно в тази липса на конкретност са мъчните благоухания.</p> <p>Прозорецът, разбира се, е рокля, която аз забравям да затворя. В градината пониква ментов охлюв и гледа към косите ти нагоре.</p>	<p>4</p> <p>Tu embaumes la fenêtre ouverte car tu viens toujours de quelque part. C'est cette absence de concret qui recèle les arômes ardus.</p> <p>La fenêtre est bien sûr une robe que j'oublie de refermer. Un escargot au goût de menthe pousse dans le jardin et regarde en haut vers tes cheveux.</p>
7	<p>Аз ще напусна работа завинаги, за да те чакам, като свършваш работа. И ще оставам с часове на ъгъла в изтръпнало от сенки нетърпение.</p> <p>Аз те обичам повече от времето, когато имената ни ги нямаше. Лекувай моята непоносима логика с присъствие от други измерения. Аз съм напуснал всичките си стихове и всичките си работи и рими. Ела си рано,</p>	<p>7</p> <p>Je quitterai mon travail à jamais pour t'attendre après la fin de ta journée. Et je resterai des heures au coin de la rue brûlant d'une impatience transie d'ombres.</p> <p>Je t'aime plus qu'au temps où nos noms n'étaient pas là. Soigne mon insupportable logique par une présence venue d'autres dimensions. J'ai quitté tous mes poèmes tous mes travaux toutes mes rimes. Rentre tôt pour composer à deux</p>

<p>за да съчиняваме мелодии за рибите в градината.</p> <p>Не се плаши, че пишем биографии, като рисуваме с ръце по водопада. Аз ще те взема в шест без много малко, за да ти кажа да отидем някъде.</p>	<p>des airs pour les poissons du jardin.</p> <p>N'aie pas peur que nous écrivions des biographies en peignant des mains sur les chutes d'eau. Je viendrai te chercher très peu avant six heures pour te proposer d'aller quelque part.</p>
<p>8</p> <p>Очите ти ще си върнат прозрачния вкус на янтар само когато опитам гледките в тях и ти кажа, че съм много дълбоко.</p> <p>Цял живот съм гладувал пейзажи... И защото вечерта ще съм стар, искам този следобед да ме гледаш и да мисля, че си всичко наоколо.</p>	<p>8</p> <p>Tes yeux ne recouvreront le goût transparent d'ambre que lorsque j'aurai goûté aux vues qui y sont blotties et que je t'aurai dit que j'ai plongé à fond dedans.</p> <p>Toute la vie j'ai été avide de paysages... Et puisque le soir j'aurai vieilli je veux que cet après-midi tu me regardes je veux penser que tu es tout ce qui m'entoure.</p>
<p>12</p> <p>Когато ме видя за първи път, ми каза: „Ти си дойде”. Когато те видях за първи път, ти казах: „Само с тебе съм някъде.”</p> <p>И забравих да те попитам на коя улица и адрес живеем в това стихотворение...</p>	<p>12</p> <p>Lorsque tu m'as vu pour la première fois tu m'as dit : « Tu es rentré. » Lorsque je t'ai vue pour la première fois je t'ai dit : « Il n'y a qu'avec toi que je suis quelque part. » Et j'ai oublié de te demander à quelle adresse nous habitons dans ce poème...</p>
<p>17</p> <p>Говори се, че имаш единайсет от всичките ми десет книги. И още се говори, че когато нищо не съм писал, ти си говорила с една забравена върху дървото мида и си я молила за нищо на света да не полита. Ако това е вярно, значи аз съм този жанр, определен като елегия, поникнала в гората.</p>	<p>17</p> <p>On dit que tu possèdes onze de tous mes dix ouvrages. On dit encore que quand je n'écrivais rien tu aurais parlé avec une moule oubliée sur l'arbre et que tu l'aurais conjurée de ne s'envoler pour rien au monde.</p> <p>Si cela est vrai c'est que je suis ce genre défini comme une élégie ayant poussé en pleine forêt.</p> <p>Et j'ai le droit de distribuer dix églantiers seulement</p>

<p>И имам право само десет шипки да раздам и да ти кажа – в най-високата е твоят вятър.</p> <p>Аз не пресмятам нищо... Даже този плюс ме разлюлява и тревожи с невъзможност. Говори се, че знаеш всичко мое наизуст, дори това провлачване на пулса ми към проза.</p> <p>Ако не е така, тогава кой е чел буквара с изпокъсани растения? И кой над мен така се е привел – като последното в света стихотворение?</p> <p>И после се говори, че това е дим, илюзия в неовладени строфи. Не брой до десет... Нека си седим – като дошли в библиотека гости.</p>	<p>et de te dire : ton vent souffle dans le plus haut. Je ne calcule rien... Ce plus même me ballotte et m'inquiète par son impossibilité. On dit que tu connais tous mes mots par cœur voire ce glissement de mon pouls vers la prose.</p> <p>Si ce n'est pas le cas, qui alors a lu l'abécédaire aux plantes déchiquetées ? Et qui s'est penché ainsi sur moi comme le dernier poème au monde ?</p> <p>Puis on dit encore que c'est de la fumée une illusion en strophes indomptées. Ne compte pas jusqu'à dix... Restons assis comme des invités venus dans une bibliothèque.</p>
<p>21</p> <p>Защото знам, че любовта е резюме на мокър сняг, не мога да ти кажа нищо повече от половин снежинка.</p>	<p>21</p> <p>Puisque je sais que l'amour est un résumé de neige mouillée je ne puis te dire rien de plus qu'un demi-flocon de neige.</p>
<p>22</p> <p>Когато се разхождам с тебе под ръка, аз виждам много прилагателни. Но никое не ти подхожда повече от мен.</p> <p>Когато се разхождам с тебе под ръка, аз си записвам наизуст каквото мислиш. И съм запомнил едно просто изречение: „Не искам нищо повече.”</p> <p>Когато се разхождам с тебе под ръка, аз преминавам под дървета и значения. И никога не е достатъчно далече, за да ти разкажа.</p>	<p>22</p> <p>Quand je me promène avec toi bras dessus bras dessous je vois surtout des adjectifs. Mais aucun ne te va mieux que moi.</p> <p>Quand je me promène avec toi bras dessus bras dessous je note par cœur ce que tu penses. Et j'ai retenu une phrase toute simple : « Je ne veux rien de plus. »</p> <p>Quand je me promène avec toi bras dessus bras dessous je passe sous des arbres et des significations. Et ce n'est jamais assez loin pour que je te raconte tout.</p>
<p>25</p> <p>Когато се разхождам с теб, забравям по едно стихотворение.</p>	<p>25</p> <p>Quand je me promène avec toi j'oublie chaque fois un poème.</p>

<p>Забравям куфара си, в който носех облаци, градината с череши и реката. Забравям слънчогледите – те винаги са ми приличали на мравки в кошница. Или на много мравки в жълта кошница.</p> <p>Ще ти призная нещо удивително – когато се разхождам с теб, забравям името на книгите, които съм прочел. Забравям си граматиката – с нейната градинска и ужасна подреденост. Забравям даже, чe да ти напиша името, ми трябват повече от всички букви в азбуката.</p> <p>И затова е най-естествено да не помръдваме... И да не ходим съвършено никъде, освен до края на отблъсъците в стаята, които се прескачат като зарчета.</p>	<p>J'oublie ma valise que j'avais remplie de nuages, la cerisaie et la rivière. J'oublie les tournesols ils m'ont toujours paru comme des fourmis dans un panier. Ou comme un grouillement de fourmis au fond d'un panier jaune.</p> <p>Je vais t'avouer quelque chose d'étonnant : quand je me promène avec toi j'oublie le titre des livres que j'ai lus. J'oublie ma grammaire terriblement ordonnée comme un jardin. J'oublie même que pour écrire ton nom il me faut plus de lettres que tout l'alphabet.</p> <p>Aussi le plus naturel est-ce de ne pas bouger... Et de n'aller nulle part parfaitement nulle part sauf au bout des reflets dans la pièce qui caracolent comme des dés.</p>
<p>26</p> <p>Не помня имена... И затова ти винаги се казваш по един и същи начин. Не се сърди – не помня имена. Но знам, че името ти е направено от бавни букви.</p> <p>И колкото да бързам да го изрека, то си седи на края на живота ми и никъде не ходи.</p>	<p>26</p> <p>Je ne retiens pas les prénoms... Aussi t'appelles-tu toujours de la même façon. Ne te vexe pas – je ne retiens pas les prénoms. Mais je sais que le tien est tissé de lettres lentes.</p> <p>J'ai beau m'empresso de le prononcer il demeure au bout de ma vie sans aller nulle part</p>